

Danske Malermestre, mundtlig beretning ved generalforsamling 2014.

Ved formand Per Vangekjær

Mine damer og herrer, kære malermestre, kære gæster.
Velkommen til Danske Malermestres generalforsamling.
Velkommen til Aarhus.

Det er syv år siden, vi senest var i Aarhus til generalforsamling. Meget har ændret sig her i den jyske hovedstad. Man siger om New York, at det er byen, der aldrig sover. Skal jeg være ærlig, er det heller ikke mit indtryk, at aarhusianerne under sig selv meget søvn... Der er i hvert fald fuldt tryk på byggeriet, hvad I ved selvsyn kan konstatere, hvis I bevæger jer rundt i byen.

Fuldt tryk er der også på arbejdet med den nye erhvervsuddannelsesreform. Og selvom der løbende er sket ændringer og justeringer af erhvervsuddannelserne, tør jeg godt sige, at denne reform er det største, siden vi fik Efg-uddannelserne i 1977.

For malerfaget vil reformen blandt andet betyde, at grundforløbet bliver forlænget til hele 40 uger, hvoraf de 20 uger alene bliver et malerfagligt grundforløb. Altså rig mulighed for at give de unge en meget fagspecifik viden, der vil betyde, at når I modtager eleverne fra skolen, er de klædt på til at indgå direkte i produktionen.

Reformen vil også betyde flere helt nye fag på uddannelsen, ligesom der kommer flere fag ind på højt niveau. Den erhvervsfaglige gymnasieuddannelse – EUX'en – bliver også en mulighed for de unge, der søger malerfaget.

Endelig vil det være helt naturligt, når vi kigger på uddannelsen af fremtidens malersvende, at vi også inddrager områder, hvor der kan ligge nye arbejdsområder. Det kunne være pudsning og reparation af facader, facadeisolering eller noget helt tredje. Mulighederne er legio.

Der er dog en afgørende forudsætning for, at reformen for alvor kan lykkes. Og det handler om os selv, og om hvordan vi spiller vores kort. For hvordan kan vi bilde os ind, at vi får dygtige og velkvalificerede unge til at vælge vores uddannelse, når vi gang på gang udtaler os i negative vendinger om såvel skoler, som uddannelse og elever?

Vil vi være attraktive i de unges øjne, er vi nødt til at ”finde det pæne tøj frem og tale høfligt”, hvis man kan sige det på den måde. Ellers kan vi godt glemme at få fat i de ideoerige, dygtige, stræbsomme og velkvalificerede unge.

Det er også vigtigt at huske på praktikpladserne. Vi må ikke gå rundt og tro, at vi kan charme de unge ind i malerfaget, hvis vi ikke også kan tilbyde dem at færdiggøre deres uddannelse i virksomhederne.

Der er endnu en grund til at skænke praktikpladserne en tanke. Hvis antallet af skp-elever bliver ved med at ligge på en højt niveau, kan jeg godt frygte for, at politikerne ser sig nødsaget til at gribe ind.

Vekseluddannelsessystemet, som vi kender det, er nemlig ikke nogen naturlov. I de øvrige nordiske lande er erhvervsuddannelserne alene et skoleanliggende. Og der er næppe nogen tvivl om, at opfylder vi ikke vores del af kontrakten, nemlig at stille et tilstrækkeligt antal praktikpladser til rådighed, så vil politikerne på et tidspunkt føle sig nødsaget til at ændre hele vores erhvervsuddannelsessystem til en ren skolebaseret uddannelse.

Og for uddannelsens skyld vil det være den helt forkerte vej at gå.

Mens vi er ved eleverne, må jeg desværre konstatere, at de blev væsentlig dyrere at have med den seneste overenskomst. Men det vil jeg gerne vende tilbage til om et øjeblik!

For vi har desværre stadig ingen overenskomst. Ja, det vil sige, det har vi jo. Men spørgsmålet om, hvorvidt vi er et minimalløn- eller normallønomsråde er stadig uafklaret. Og vi kan desværre først forvente en afklaring til september.

Vi er – på papiret – et normallønomsråde. Det fik Malerforbundet dom for tilbage i 1985. Men situationen er en anden i dag. Antallet af svende, der aflønnes efter akkorden, er stærkt faldende – langt de fleste er på timeløn.

Men det er jo ikke sådan, at vi sidder og forhandler en timeløn på plads ved overenskomstforhandlingerne. Nej, det gør I selv ude i virksomhederne. Det eneste, vi forhandler på plads i den sammenhæng, er akkordens mindstebetaling, som tilfældigvis også er den nedre grænse for, hvad I kan give svendene.

Så vores synspunkt er, at vi er et minimallønomsråde, hvad både Dansk Arbejdsgiverforening og Dansk Byggeri bakker op om. Derfor en voldgift.

Men bliver resultatet af voldgiften, at vi er et normallønomsråde, skal I derfor regulere lønnen for svende på akkord med et kronebeløb på 2,10 kr. pr time. Men kun for akkordtimer – og altså kun i tilfælde af, at det bliver slået fast, at vi er et normallønomsråde.

Og uanset voldgiften, er vi faktisk ganske godt tilfredse med den overenskomst, vi fik som følge af forligsmandens indblanding. Der er faktisk tale om en relativt billig overenskomst.

I tilgift fik vi forhandlet en organisationsaftale hjem med forbundet. Aftalen betyder, at vi kan få taget hånd om nogle af de u hensigtsmæssigheder, som der desværre har ind sneget sig i prislisten. Aftalen indebærer blandt andet, at mellemstrygning vil blive genindført, at tillægget for opsætning af loftbeklædning skal reduceres, og at radiatorafsnittet vil blive ændret, så der fremover er tre radiator typer, og de aflønnes efter løbende meter.

Og så lige tilbage til eleverne, som er blevet dyrere – ikke mindst fordi praktikpladspræmien også er bortfaldet.

De stigende elevlønnings er et resultat af den overenskomst, som blev indgået mellem DI og CO-industri.

De sorte industrifag har svært ved at tiltrække elever, hvorfor de har set sig tvunget til at hæve lønnen for elever. Og den stigning går igen i vores overenskomst; der var absolut intet, vi kunne gøre ved det.

Jeg ved, det gør det svært for mig at overbevise jer om vigtigheden af at tage elever, men vil blot ganske kort gentage mig selv: Hvis antallet af SKP-elever fortsætter med at stige, er vi med hastige skridt på vej mod en situation, hvor vekselluddannelsesprincippet står for fald.

Apropos politikere, så må vi konstatere, at det sommetider går ualmindelig stærkt i dansk politik. Lars Løkke Rasmussen blev citeret i en søndagsavis for at sige, at han ikke ville være statsminister for enhver pris – underforstået, at de øvrige borgerlige partier måtte rette ind efter Venstres ønsker – og bare ugen efter lå han afklædt tilbage.

Lars Løkke Rasmussen er før blevet sammenlignet med den tidligere amerikanske præsident, Bill Clinton, der fik øgenavnet "The comeback Kid" for sin evne til at komme igen, selv når det så allermest sort ud. Lars Løkke reddede sit formandskab for Venstre, det skal blive spændende at se, om han redder sin tillid blandt vælgerne.

Under alle omstændigheder er det rart, at vi igen kan diskutere politik og ikke skal forholde os til boxershorts, slips og sokker.

Helt anderledes kan vi roligt sige, at det er gået Morten Messerschmidt ved EU- valg. Han blev den helt store stemmesluger og slog Poul Nyrups gamle rekord på over 400.000 personlige stemmer. Morten Messerschmidt fik næsten 60.000 flere stemmer. Ganske imponerende.

Om det så er et udtryk for, at så mange danskere deler Danske Folkepartis holdninger, eller om der er tale om proteststemmer, kan jeg af gode grunde ikke vide. Jeg tror dog, det for en stor dels vedkommende handler om en utilfredshed med et EU, der efterhånden blander sig i alt – og fratager de nationale politikere deres magt og indflydelse.

En der modsat Morten Messerschmidt ikke formår at slå igennem i befolkningen for alvor, er statsminister Helle Thorning Schmidt. Det er ganske påfaldende, hvordan hun er blevet buh'et og pebet ud af diverse første maj-arrangementer.

For set med mine øjne, har regeringen i det store hele faktisk gjort det meget godt. De har taget fat i de nødvendige reformer og de har ført den nødvendige, økonomiske politik. Og i virkeligheden er det nok det, det nødvendige, der har gjort Helle så upopulær.

Helle Thorning Schmidt har koncentreret sig om at føre den nødvendige politik, ikke den populære politik, og det bliver man aldrig elsket for.

Herfra skal der i hvert fald lyde ros til regeringen for at have tilført midler til den koordinerede indsats for at komme social dumping til livs. SKAT, Politiet og Arbejdstilsynet har i fællesskab udført en ihærdig indsats på området. Men når jeg hører medlemmerne, er der fortsat store problemer med den udenlandske arbejdskraft.

Truslen fra den udenlandske arbejdskraft oplever de tifold i Sydeuropa, hvor problemerne også er meget større end det, vi ser herhjemme. Når det trods alt ikke er gået værre, skylder vi også fagforeningen en stor tak. De har kæmpet – og kæmper – en sej kamp, for at de udenlandske håndværkere ikke fuldstændig presser bunden ud af arbejdsmarkedet.

Men kampen er så langt fra vundet. Selv under den krise, vi lige er gået igennem, er antallet af udenlandske arbejdere steget støt – helt mod de forventninger, diverse eksperter gav udtryk for. Nemlig at de udenlandske arbejdere ville forlade Danmark i takt med, at krisen bed sig fast. Derfor skal der ikke meget fantasi til at forestille sig, hvad der sker nu, hvor der langsomt kommer gang i økonomien igen.

Det store spørgsmål er dog, om kampen overhovedet kan vindes – om den skal vindes. For der i bund og grund tale om symptombehandling, når vi taler om arbejdsklausuler, almengøring – som vi selv har gjort os til talsmænd for – og en øget kontrolindsats fra myndighedernes side?

Er sandheden ikke den, at vi bliver udsat for konkurrence – at vi i høj grad ikke er konkurrencedygtige – fordi vores lønninger er for høje?

Og er de høje lønninger ikke blot en konsekvens af, at vores skattetryk har nået et niveau, som ødelægger vores konkurrenceevne? Det er i mine øjne fuldstændigt naivt at tro, at vi kan beskytte vores arbejdspladser med klausuler, love og regler. Vi står billedligt talt med en finger i et dige, der alligevel vil briste før eller siden.

Hvorfor er et B&O-fjernsyn fem gange dyrere end et tilsvarende fra Japan? Bevares, du betaler for et unikt design men kvaliteten er den samme? Hvorfor koster biler mere end tre gange deres værdi, når de ruller rundt på de danske veje? Og hvorfor koster en dansk arbejdstime flere gange det, den koster i udlandet?

Skatten i Danmark! Vi kæmper for at bevare danske arbejdspladser og det eneste, vi i virkeligheden bevarer, er det danske skattesystem – som bærer hovedparten af ansvaret for, at vi er ukonkurrencedygtige.

Den rigtige udfordring er ikke at beskytte danske arbejdspladser, men i at få tilpasset vores skattesystem til virkeligheden. Vi må og skal have sænket skatten, så vi kan sænke lønningerne, uden at det går ud over købekraften.

Mens vi nu er ved penge og betaling; fra nogle sider lyder fortsat kritik af vores beregnerkontor. En kritik, jeg føler er uberettiget.

Beregnerkontoret har aldrig været tænkt som en konkurrent over for medlemmerne – det har alene været en service over for de medlemmer, der benytter sig af vores eget kalkulationsprogram; Entré Malerkalk.

Og jeg kan garantere, at vi aldrig kommer til at drive hverken malevirksomhed, farveforretning eller noget helt tredje, der er i konkurrence med medlemmerne. For hvorfor i al verden skulle vi begynde at konkurrere med medlemmerne?

Beregnerkontoret var ene og alene en fødselshjælper for vores kalkulationsprogram, Entré Malerkalk. Et kalkulationsprogram, som i øvrigt brød det monopol, der var på markedet.

Og selvom det ville være dejligt, har vi ikke noget ønske om, at Entré Malerkalk bliver det eneste kalkulationsprogram. Det står naturligvis enhver frit for, at benytte sig af det program, man føler sig mest tryk ved.

Men vi står inde for den drastiske beslutning, det var at lancere et kalkulationsprogram. Beslutningen var ikke svær, da den eksisterende udbyder ikke så sig i stand til at opfylde behovet for et opdateret program, da malerfaget fik ny prisliste.

Og vores beregnerkontor var alene tænkt som fødselshjælper, som understøttelse af vores eget kalkulationsprogram, som service for medlemmerne.

I dag udfører beregnerkontoret alene beregninger på halv tid, mens den ansatte beregner, Henning Thode, bruger den anden halvdel af tiden på at servicere brugerne af Entré Malerkalk og holder programmet ajour og opdateret.

Når den dag kommer, hvor der ikke længere er behov for at drive et beregnerkontor, ja så lukker det naturligvis. Men hvornår Entré Malerkalk er fuldt integreret i malerfaget som kalkulationsprogram, ved jeg selvsagt ikke.

I samme forbindelse er det på sin plads at nævne, at flere og flere i dag benytter sig af Entré Malerkalk, ligesom vi har haft stor succes med light-udgaven af programmet. Og jeg vil da heller ikke undlade at fortælle, at Entré naturligvis allerede er opdateret med den nye overenskomst, så vi er klar, når voldgiften har afklaret overenskomstspørgsmålet. Derfor skal også lyde en opfordring til at benytte jer af Entré Malerkalk – vores eget kalkulationsprogram.

Og jeg vil også gerne pointere i denne forbindelse, at vi i dag har et fornuftigt samarbejde med Beregnerforeningen.

Nogen der også har fået behov for at regne – og regne med store tal – er arrangørerne af Skills. Fra den første spæde start i Herning og siden Odense til den megabegivenhed, det er blevet med tusindvis af besøgende og trafikale problemer i de byer, der bærer værtsrollen.

DM i Skills er nu så stort et trækplaster, at landets kommuner står i kø for at huse arrangementet. Næste år er det København, der er vært, men faktisk er værtsbyerne på plads helt frem til 2019.

Og det er da værd at tage med, at DM i Skills er kommet på finansloven med 5 millioner kroner i årlig støtte. Så Skills er på alle måder ved at have etableret sig som et fantastisk udstillingsvindue for det gode håndværk.

Et udstillingsvindue er også vores egen farvepris, som vi uddeler sammen med Kirsten og Freddy Johansens Fond. Prisen blev uddelt for 8. gang i år og blev tildelt Møntergaarden i Odense. På sin plads er også at nævne Malermester Louise Svendsen, der havde været malermester på opgaven.

Farveprisen er i dag ved at have bidt sig fast i bevidstheden hos arkitekter og billedkunstnere som en eftertragtet pris, hvad ikke mindst kvaliteten af de indstillede projekter vidner om.

Men hvor Farveprisen er udstillingsvindue i stor målestok prøver vi nu i mindre målestok med en pris, som er målrettet de private kunder. Her er vi ude i malearbejde i private hjem – smukke farver, spændende materialer og godt håndværk. Vi forestiller os at uddele prisen i løbet af efteråret i år – og hæderen her skal i højere grad gå til malermesteren.

Og prisen skal – i lighed med den store – være med til at sikre Danske Malermestre og medlemmer omtale i medierne.

Netop omtale – branding – er vigtigt. Men måske også et område vi har overset de seneste par år, hvor vi ikke har haft en egentlig markedsføringskampagne.

Man kan spørge sig selv, hvorfor store mærker som Carlsberg, Coca Cola eller Nestlé bruger så mange penge, som de årligt gør, på reklamer. Det gør de selvfølgelig for hele tiden at være synlige for forbrugerne.

Det har vi nok forsømt. Men hvordan en kampagne skal se ud – om det skal være tv, på print eller outdoor har vi ikke lagt os fast på. Har I gode ideer til, hvad eller hvordan vi kan sætte en markedsføringskampagne i gang, hører vi gerne fra jer.

I en lidt anden boldgade, når vi taler pris, er Håndværksrådets SMV-pris, som i år blev uddelt til Aarhus Kommune. Aarhus Kommune har fastlagt – og følger – en udbudspolitik, som gør det muligt for små og mellemstore virksomheder at byde på kommunens opgaver.

Kommunen udbyder som udgangspunkt alle bygge- og anlægsopgaver i fagentrepriser. Det kunne mange andre kommuner lære noget af. En sådan udbudspolitik er nemlig medvirkende til, at lokale virksomheder er sikret arbejde, som igen giver lokale arbejdspladser og skatte kroner i kommunekassen. For ikke at glemme, at det lokale arbejde er med til at sikre nye lærepladser.

Og nu, vi taler arbejde, så kan jeg også love jer, at vi fortsætter kampen for håndværkerfradraget. Vi kan påvise, at fradraget har været med til at sikre beskæftigelsen under krisen. Hvad kunne det så ikke blive til, hvis man hævdede fradraget efter svensk forbillede? Jeg spørger bare!

Jeg skal erkende, at kampen for at bevare fradraget er op ad bakke. Ikke mindst fordi regeringen åbenlyst foretrækker offentlig investering frem for private boligejeres ditto. Og kampen er ikke blevet meget lettere efter, at Rockwool-fonden i en analyse hævdede, at fradraget ikke havde effekt på det sorte arbejde.

Jeg stiller mig dog stærkt skeptisk over for Rockwool-fondens analyse. Jeg mener, de drager deres konklusioner på et spinkelt grundlag.

Som begrundelse for at konkludere, at ordningen ikke virker, hævder fonden, at det sorte arbejde også er faldet i andre brancher. Men det er jo gætværk – der kan være mange forskellige faktorer, der påvirker det sorte arbejde i de forskellige brancher.

Vi har tidligere dokumenteret, at jeres kunder har taget fradraget til sig og langt sjældnere spørger efter det sorte arbejde. Så vi fortsætter målrettet arbejdet – og må om ikke andet sætte vores lid til politikerne fra blå blok, der jo er indstillet på at bevare ordningen.

For en organisation som vores er det også vigtigt, at være toptunet – ikke mindst for jeres skyld. Men det er også vigtigt at være opmærksom, hvis der er områder, hvor vi måske kan gøre det bedre. Derfor er vi begyndt at overveje muligheden for at etablere en eller anden form for samarbejde med Glarmesterlauget i Danmark.

Glarmestrenes organisation ligner på mange områder Danske Malermestre. Og et samarbejde vil kunne betyde en række fordele for medlemmerne – glarmestre såvel malermestre. Alene flere medlemmer vil kunne betyde endnu bedre leverandøraftaler.

En anden føler har vi fået fra de kooperative malere. De ser en række fordele ved vores organisation, som de ikke finder andre steder. De udviser med andre ord en forståelig interesse for at blive medlemmer. Indtil videre er det dog kun en føler.

Hvorvidt det ene eller det andet kaster noget af sig, er usikkert. Men det er sikkert og vist, at selvom Danske Malermestre klarer sig fint for indeværende, skal vi også kunne se på, hvordan vi styrker os til fremtiden.

Hvem der til gengæld klarede det knapt så fint, var Danmarks Farve- og Limindustri, da DR for tre ugers tid siden kørte programmet Kontant, om konserveringsmidlet MI, som benyttes af vores leverandører.

Farve og Lim stillede ikke op til et interview, hvor de ellers ville have haft lejlighed til at sætte tingene på plads. Det kan jeg kun beklage.

Faktum er, at indholdet af MI i maling holder sig indenfor grænseværdierne. Når vi alligevel ser flere tilfælde af allergi kan det hænge sammen med, at MI i vid udstrækning også er benyttet i kosmetik, sæber og cremer. Faktisk indeholder en lang række dagligdags produkter, som er vandbaseret, MI.

Så at MI i maling skulle være den helt store synder, når det kommer til allergi, har jeg ærlig talt svært ved at se.

Konserveringsmidler bliver tilsat for at forhindre vandet i at rådne. Og MI afløste for godt 15 år siden parabener, som i en allergi-sammenhæng var væsentligt værre.

Som bonusinfo kan jeg fortælle, at nogle af de produkter, der i dag slår sig stort op på at være fri for MI, faktisk indeholder parabener.

Men ingen skal selvfølgelig blive syge af maling. Og jeg vil da heller ikke være overrasket, hvis der sidder nogen af jer og føler jer taget som gidsler af historien i Kontant. Jeg har da i hvert fald selv haft en kunde, som var blevet meget forskrækket over udsendelse og som absolut ikke ønskede maling med MI. Oplever I det samme, må I meget gerne henvende jer til sekretariatet.

I Danske Malermestre er vi til stadighed optaget af et godt arbejdsmiljø for både jer og jeres ansatte. Og vi vil tage kontakt til Danmarks Farve- og Limindustri for en dialog om problemet. Og apropos dialog, så er jeg inviteret til farve- og lims årlige medlemsmøde til september, og jeg kan love jer, at jeg også her vil bringe emnet på banen.

Tilbage står nu blot at rette en stor tak til min bestyrelse for endnu et godt år, hvor vi har arbejdet for medlemmernes interesse. En stor tak til mine to næstformænd og vores direktør i Danske Malermestre.

Også en stor tak for veludført arbejde til sekretariatet og medarbejderne i København og Aarhus. Uden jer var Danske Malermestre ikke en halvt så god organisation, som tilfældet er.

Jeg vil også benytte mig af lejligheden til at adressere en stor tak til vores samarbejdspartnere: Håndværksrådet, Dansk Arbejdsgiverforening, Malerfagets Faglige Fællesudvalg, Malerforbundet i Danmark og Arbejdsmiljøhuset.

Med disse ord overlader jeg beretningerne – den skriftlige såvel som den mundtlige – til generalforsamlingen.